

Úvodní slovo

První morální....

Úplně přesně si už nepamatuju, kdy jsem s tím začal. Ale už je to pár let, co v bláznovské touze potvrdit si, že po zimním lezení na umělé stěně morál ještě mám, jako svou první cestu na písku lezu Zlaté písky na Zlatou stěnu v Tisé. Cestě se také někdy říká Diagonála, protože zleva doprava přetíná celou Zlatou stěnu a je to klasická cesta od Gerharda Tschunka, ohodnocená stupněm VI saské stupnice. Ale jak dobře víte, stupeň obtížnosti často nic neříká o tom, že je cesta „specifická“. A tahle, přestože je relativně dobře odjistitelná uzly, „specifická“ je, a v průvodci je u názvu cesty vykřičník. Snad proto, že prvovýstupce nepovažoval za nutné dávat do cesty kruh. Nebo proto, že v případě pádu čeká lezce vydatné kyvadlo?

Celou sluncem prozářenou sobotu jsem strávil v práci, těšil se na nedělní lezení a v duchu se viděl na prohřátém písku. Tohle těšení pak způsobilo, že jsem mezi lezci, krčícími se v poryvech ledového větru v zateplených větrovkách pod Hřebenovými stěnami, vypadal ve svých otrhaných lezeckých kráťasech a tričku s krátkým rukávem poněkud nepatřičně. Rozum velel utéct někam mezi věže. Instinkt velel dodržet rituál a našeptával mi, že bez testu morálu nelze lézt. Boj mezi rozumem a instinktem nakonec vyřešila Šiška. Odevzdaně vytáhla z batohu lano a já nastoupil Zlaté písky.

Šiška tvrdí, že na mě volala, že ten stup, na který si hodlám stoupnout, je totálně osolený. Ale díky nárazovému větru jsem to neslyšel a hned pár metrů nad zemí jsem prolil krev. To když jsem zůstal viset za ruku založenou do spáry. Ještě jednou se mi silně rozbušilo srdce, když mě náraz větru takřka shodil z šikmé rampy při zakládání uzlu před závěrečným sokolíkem.

Seděl jsem na vrcholu, dobíral Šišku a zuby mně cvakaly. Rozum se ještě stále nedohodl s instinktem, který z nich měl pravdu. Byla mi zima a před chvílí jsem se mohl zabít. Říkal jsem si, jestli to mám zapotřebí. A pak jsem se rozhlédl po všech těch věžích okolo, Šiša mně přinesla vestu s logem Horoklubu, ze zdola jsem zaslechl smích našich dětí, pouštějících si ve větru draky a já si uvědomil, že kdybych to neměl zapotřebí, tak bych to nedělal.

Přeju vám všem povedený lezecký rok 2018.

Broněk

Mrazivý humor na Výrovce

16.—18. 3. 2018

Broněk Bandas

Skupinka Horoklubáků vedená Martinem Jechem (poslední, komu fungoval chytrý telefon) se probíjela bílou tmou směrem ke kdesi vpředu tušené Výrovce. Sněžilo vodorovně, každá vločka se zapíchla do tváře jak šíp, sluníčko bylo leda v Africe a nebylo vidět na 20 metrů. V rádiu ráno říkali, že Češi mají ze všech národů nejvíce rádi a nejvíce provozují černý humor. Že se to u nás vžilo jako jakási obrana proti něčemu, co nejde přemocit, co by nás zničilo, nebo co je tak smutné, až se tomu musíme zasmát. Hlášky jako: „To ale krásně sněží“, „Ještě štěstí, že mám sluneční brýle s UV faktorem 300“ nebo „Panečku, to jsou ale panoramata“ potvrzovaly, že v rádiu nekecali. Proto když se na mě otočil Letoš se slovy: „Co jsi to říkal o těch omrzlinách? Že je to voskově bílá kůže?“, bral jsem to jako další humornou hlášku. Ale Letoš se díval na obličej Zuzky Konrádové a já se taky podíval a zjistil jsem, že to vůbec není černý humor, ale zimní metodika v praxi. Zuzce se na tváři, během krátké chvíle co jsme opustili nouzovou útulnu, udělala bílá skvrna velikosti mexického dolaru! Tady přestávala sranda.

Přednáška

Já dodneška nevím, jestli to bylo vlivem už několikáté oddílem pořádané zimní metodiky, nebo jestli se projevil odjinud získané zkušenosti účastníků, ale pravda je, a já to musím nahlas a výrazně chválit, že kdybych vzal metodickou příručku o výbavě do hor a přečetl jí, všechno jsme v naší skupině měli. Náhradní oblečení, lékárničku, hřející sáčky, termo fólii, mapu Krkonoš, čelovky, energetické tyčinky, teplé pití. Na to, že jsme původně vyrazili za hezkého počasí na krátkou túru na sněžnicích, to bylo dost dobré. A tak jsme se všichni bez zdravotních následků vrátili na chatu. (Musím ještě zmínit, že se u několika jedinců mužského pohlaví objevily výrazné příznaky podchlazení. To ale přičítám mému večernímu školení, kdy jsem jako první pomoc při podchlazení neuváženě uvedl ohřátí rukou v rozkroku nepodchlazeného člověka, v tomto případě ženské části výpravy. Lepší počasí na zimní metodiku si asi neumím představit. Někdo by to počasí možná nazval hnusným. Bylo to tak typické horské počasí, že kdo si místo doporučených lyžařských brýlí zabalil do batohu sluneční, dost toho litoval. A to nemluvíme o náhradních rukavicích

Bílá tma

Lavina

a dalších věcech. Ale pro metodiku vážně lepší nemohlo být. Některé věci je prostě potřeba zažít. Kde si můžete vyzkoušet, že u chaty nádherně svítí slunce a na hřebeni sněží do strany a fouká tak, že si na vítr můžete lehnout?

Po delších diskuzích jsme v roce 2018 na metodiku připravili stejná stanoviště, jako v roce předchozím. Program jsme přizpůsobili menšímu množství instruktorů a tomu, že kdo pravidelně do hor nejezdí, musí v podstatě pořád opakovat základy. Nemyslím si, že by tím metodika nějak výrazně trpěla. Na už standardních stanovištích, kam řadím práci s lavinovým vybavením a zasypání pod lavinu, se Jíra s Letošem věnovali všem zájemcům. Už v minulé Mantaně jste si měli možnost přečíst článek od Blahouše o budování záhrabů nedaleko Výrovky a tak měl každý aspoň možnost si záhraby prohlédnout a zkusit a taky jsme je využili při nácviu sondování, kdy byl v záhrabu figurant a pomocí lavinových vyhle-

Sonda

dávačů a sond se ho snažili ostatní najít. Zimní náplň metodiky jako vždy doplnil Buchtík Zabiják o záchranu z trhliny pomocí kladkostroje a Easy ochotně všem zájemcům pomohl při lezení ledopádu. Samozřejmě, že kdo už s námi byl na metodice potřetí nebo počtvrté chtěl zkusit i něco nového. Ale Krkonoše nabízí zábavu pro každého a Easy s Letošem se ujali i těch, kdo si chtěli vyzkoušet skialpy a sněžnice. I tady ve pro-

Vyprošťování z trhliny

Ledopád

spěch metodiky zaúřadovalo už jednou chválené i proklínané počasí, jak už jsem psal v úvodu článku. Zkušenost je nepřenositelná - třeba takové nasazování tuleních pásů v silném větru!

Vtěsnat do dvou dnů náročný zimní program není jednoduché. A když k tomu přidám večerní přednášky, je metodika opravdu dost únavná. Není se tedy co divit, že se všichni těší na sobotní večerní kytarořev a volnou zábavu. Sobotní večer byl zatím vždy i příležitostí pro oblíbené lezecké soutěže, např. podlézání stolu. Letos to na soutěže nevypadalo, ale Blahoušův kolega, Milan Děček, se

rozhodl dráždit chřestýše bosou nohou a hodil Letošovi rukavici, čímž došlo i na podlézání stolu napříč, podél, seshora dolů a zezdola nahoru. V neděli pak metodika pokračovala až do oběda a mně nezbývá než poděkovat všem instruktorům, lektorům a účastníkům.

P.S. Poděkovat musím samozřejmě taky svému kolegovi Tomášovi Saifrtovi za laskavé zapůjčení zimního vybavení pro potřeby Horoklubu. A v neposlední řadě i provozovatelům Výrovky Míše a Píd'ovi za přátelský přístup a za laskavé zapůjčení zimní bundy našemu Broníkovi, který vyběhl na výlet do Krkonoš s nezbytným chytrým telefonem v ruce, ale bez bundy, což jsme zjistili až v Peci pod Sněžkou. Ach, to 21. století!

Zimní metodiky v Krkonoších se ve dnech 16. - 18.3.2018 zúčastnili: LeToš Dvořáček, Jiřa, Maruška a Fíla Šťastných, Broněk, Šíša, Broník a Davídek Bandasů, Luděk, Lenka a Fanda Urbanů, Petr Buchtík Brandl, Šarlota Shaggy Dušková, Pája Koukolíčková, Verča Dvořáková, Jirka Kozel Kantulák, Petr Fridrich, Zuzka Konrádová, Ondra Janáček, Blahoslav Blahouš Kluc, Pavel Easy Lev a Milan Děček

Jarní metodika 2018

15. 4. 2018

Broněk Bandas

Ještě jsme se ani pořádně neohřáli po útrapách metodiky zimní a už tu byl víkend 14. - 15. dubna a s ním Jarní metodika Horoklubu, spojená s brigádou v Perštejně. Jako obvykle práci v Perštejně zahájil Letoš, který se rozhodl už v pátek odstranit velkou hromadu klestí a vše prorůstající výhony ostružiny v místech, kde se hází pneumatika. Trochu jsem se bál, aby na Letoše nevlítli hasiči, takže jsem se pro jistotu rozhodl nahlásit na operační středisko na pátek pálení. Takže Letoš, vyzbrojen vidlemi a dvěma kyblíky vody, podpálil hromadu, a byl rád, že jsem to pálení nahlásil, protože to byl pořádný fičák a s těmi kyblíky vody by asi moc nezmohl. Takže v klidu topil a přikládal a nevěděl, že jsem sice slíbil, ale zapomněl pálení nahlásit. Naštěstí nezapálil vedlejší chatu ani na něj nikdo hasiče nezavola.

Na schůzi jsme trochu naivně stanovili začátek metodiky na 9:00, ale pak jsme to přehodnotili a posunuli na 10:00. Ale v klidu jsme to mohli dát i na pozdější dobu, protože ani v těch deset se nás moc nesešlo. Nestěžuju si. Nakonec nás bylo dost a metodika dostala obvyklý spád. Děti pod vedením Marušky vyrazily vysbírat odpadky kolem skal, Jiřa házel pneumatiku, Letoš dával pozor aby se nikdo nezrakvil a ostatní tahali gumu zpátky nahoru. Už, už to vypadalo, že se letos chytání pádu obejde bez zranění, ale nakonec spálené prsty přeci jen byly. No, nešikovné maso musí pryč! Po odchytání gumy šli instruktoři připravit lanový most mezi Věží ve svahu a Masívem a mezitím se všude lezlo a klábosilo. Pepíno s Mart'ou přivezli i koláč a zákusky a pod masívem na ohni se pekly buřty. Pěkná a povedená sobota pokračovala nedělním čištěním skal od náletů a samozřejmě dalším lezením v domovské oblasti.

Jménem Horoklubu děkuji všem, kteří se na Metodice a brigádě jakkoli podíleli.

Broněk

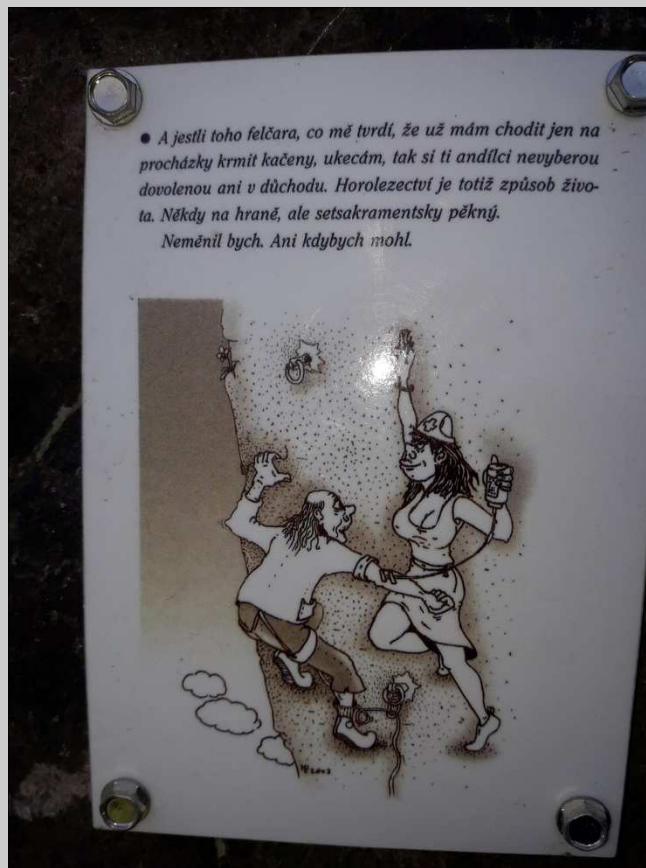
Lužická spojka

Ota Pavlas

To jsem takhle zjistil, že loni na podzim postavil Karel Bělina svůj další ferratový počín nad Vaňovem u Ústí (hned na začátku musím konstatovat, že tentokrát je to počín značně nepovedený). A protože to máme 12 kiláků od baráku, sbalil jsem rodinu do auta a jeli jsme se protáhnout. Ferrata se jmenuje Lužická spojka (netuším proč, když je ve Středohoří) a je hodnocena stupněm C. Vede na skalní vyhlídku nad Vaňovem.

Auto se zaparkuje na polňačce mezi Chvalovem a Podlešínem. Pak je to kousek k hraně údolí Labe ke skalní vyhlídce, kde ferrata končí. K nástupu se sejde buď oklikou zprava po modré, a nebo velmi strmým svahem lesem zprava těsně kolem skal. Ferrata sama vede po skalním ostrohu nahoru na vyhlídku. První 2/3 délky vede v takovém koutě, kde je skála akorát po straně s jištěním a jinak je to mech a hlína. Na tomto úseku je použito cosi, co vypadá jako staré rezavé lano z jeřábu. Poslední třetina je z lana novějšího a v celé délce cesty jsou kramle nahýbané z osmičky roxoru. Když se vyleze z kouta na hranu, tak následuje pěkná a docela kompaktní skála zakončená položenou a lehce převislou plotnou. A nakonec zase travní výlez.

Podle mě má tahle cesta pouze dvě pozitiva. Vede celá přímo nahoru, zhruba 100hm, není to taková ta traverzovka v masivu, jak bývá obvyklé. A jsou z ní nádherné výhledy na Středohoří a údolí Labe. Odškrtnuto, opakování není v plánu :).

Prolog

„Já se bojím.“ Nesmělý hlásek málem nebylo slyšet přes hučení potoka, který hnal své vody několik metrů pod nohama lezců. Pak bylo slyšet dva uklidňující hlasy, jeden hlubší a druhý vyšší a cvakání a cinkání karabin posouvajících se po ocelovém lanku.

„Já se opravdu bojím.“ Dětský hlas bylo tentokrát slyšet dobře, protože potok valil své vody dost hluboko pod ocelovými lany ferraty. Opět se vemlouvavě ozvaly dva dospělé hlasy, které dětský hlas přesvědčovaly, že bát se není nic špatného, ale že bát se není čeho. Pak se cinkání karabin ztratilo v soutěsce.

„A teď už mám doopravdy strach!“, zaznělo nekompromisně z hluboké rokle zakončené vodopádem. V dětském hlase bylo trochu cítit paniku. Vypadalo to, že tohle už dospělé hlasy nezvládnou. Ale hluboký i vyšší hlas byly klidné, přesvědčivé a vemlouvavé. Opět se ozvalo cinkání karabin a dokonce bylo tu a tam slyšet i dětský smích.

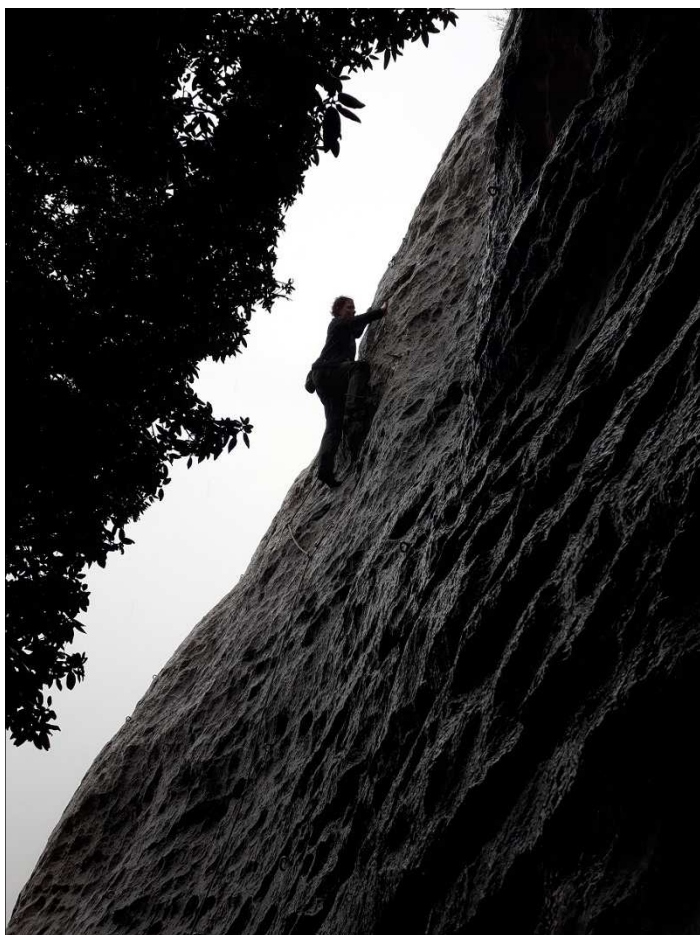
Velikonoční prázdniny byly skvělá příležitost vypadnout z šedi všedních dnů do tepla, na jih zalitý jarním, italským sluncem. Už druhý rok po sobě jsem naplánoval návštěvu, pro nás nových, lezeckých oblastí u jezera Idro, ale jak se blížil den odjezdu, musel jsem plány změnit. Předpověď počasí nebyla valná a u Idra měly být předpovídány, už i tak nízké, teploty ještě nižší, než například v Arcu. Chvilí jsem dokonce váhal, jestli má cenu do Itálie jet, ale Buchtík moje obavy ze zkaženého výletu odbyl slovy: „No co, nejsme z cukru!“ S povděkem jsem tedy vzal ubytování u Pavla Petráka ve Stravinu u Arca a čekal, co bude. Nakonec se ukázalo, a jsem za

Davídkova první

to opravdu moc rád, že pár dní ne zrovna ideálního počasí opravdu nikoho nerozhodilo. Přesto by, ve srovnání cena/výkon, asi letošní Arco nevyšlo úplně nejlíp. Ale to posuďte sami.

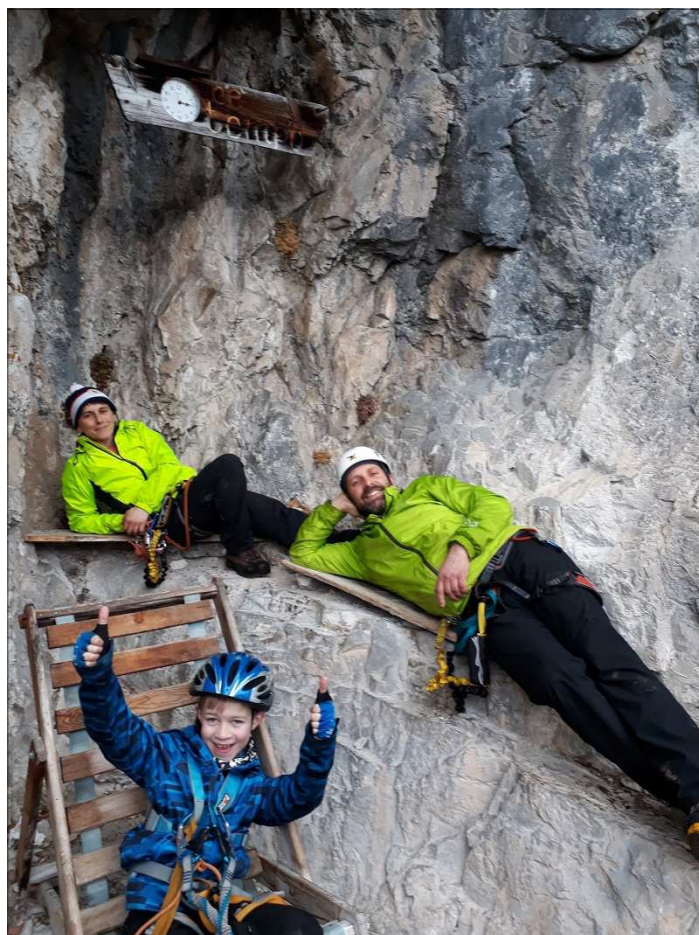
Ještě na Brenneru to vypadalo špatně a já přemýšlel, jestli Šiška a Háša zabalily dost tekutých antidepresiv. Včerejší veršovaná Rostova SMS o lezení bez trika na sluncem zalitém vápně vypadala jako špatný vtip. Pak jsme začali klesat k Trentu a (světe div se!) na obloze začala prosvítat modrá a za Trentem (jaká krása) se na oblohu vyhouplо sluníčko. Potěšení tím pohledem a natěšení na lezení jsme ve vteřině změnili plány a zamířili do nejbližší oblasti u Arca, do Naga. Původně

Nago v dešti

jsme chtěli jet dál, že v těch bližších oblastech bude narváno lezci, ale jak jsem říkal, na lezení v tričku na vyhřáté skále jsme se těšili jak těšítka. Mezitím, co jsme parkovali, se jasno změnilo na polojasno. Došli jsme pod stěny a moje obavy z návalu lezců se zhmotnily. V celé oblasti Belvedere nebyla snad jediná volná cesta. Ale v krátké chvíli se polojasno změnilo na oblačno a než jsme se nadáli, uvolnilo se množství cest. Těm, kteří znají výlety a lezení s Letošem, by to jen připomnělo běžný stav. Když všichni balí lana a utíkají a Krušnohorci nastupují do stěny! Během silícího deště jsme si všichni vylezli několik cest, jejichž názvy jsem si rychle vymyslel: Loužičková 4c, Mokrá 4b, Kropička 4b+ a Šiška se Zuzkou si ještě navrhl daly Klouzavou mrchu 5b. Následoval organizovaný ústup, občas se měnící na chaotický úprk.

Znechuceni množstvím lezců v Nagu jsme druhý den zamířili do vzdálenější oblasti Croz de le Niere. Vloni na podzim, když jsem kvůli zlomenému prstu nemohl lézt, jsem

Siesta na ferratě

v oblasti našel větší množství cest a ještě navrhl zajímavou ferratu. Počasí kopírovalo včerejší den, takže jsme jeli lézt s tím, že ferrata je záložní plán. Cestou se nám zase na chvíli ukázalo slunce, ale skála byla samozřejmě mokrá. Z natěšení jsme vylezli jednu cestu a pak bohužel přišel čas na záložní plán. Píšu bohužel, ale k článku připojuji i odkaz na topo téhle ferraty, protože si myslím, že kdo se na ní vydá, nebude zklamaný. Název ferraty totiž odkazuje na duchovně - umělecký zážitek a tak vás kromě dalekých rozhledů čeká i množství sošek, plastik a skulptur místního umělce rozmístěných na plošinách, v jeskyních a roklích. Podle průvodce je k překonání ferraty potřeba hodina a třičtvrtě, ale u každého dílka jsme se zastavili na focení, někde i na posezení v obýváku, a tak jsme šli minimálně hodiny tři. A holky ještě dýl. Ty se nám totiž ztratily u jednoho z velmi nenápadných uměleckých děl. Na cestě totiž umělec upravil uschlý pahýl stromu, kterého se musel každý chca - nechca chytit,

do všem známého tvaru a my jsme jen slyšeli: „A co Luděk?“ (Ne, Luděk ne! - Háša), „Broněk?“ (Broněk určitě ne! - Šiška) a dál jsme radši neposlouchali.

http://www.bergsteigen.com/sites/default/files/topos/ferrata_artpinistico_delle_niere_topo.pdf

Na poslední březnový den byla předpověď nejhorší. Ale jak jsem už psal, nikoho to moc neprudilo a během chvíle jsme se dohodli, že půjdeme na nejbližší ferratu a to Rio Salagoni pod hradem Drena. Je to hodně známá stezka korytem potoka, který prudce proudí pod nohama lezců. Vyrazili jsme všichni včetně dětí. O tom, že půjde Broník s Fandou Urbanů jsme celkem nepochybovali, ale u našeho Davídka jsme si nebyli jistí. Z výšky má respekt a ferratu ještě nešel. Ale už v úvodu článku jste si přečetli, že jsme všichni zdárně došli až do bufetu pod hradem, i když skoro půlku cesty Davídek nedosáhnul nohama na kramle a stupy a buď seděl na mé noze, nebo ručkoval po laně.

Apríl. Apríl a parádní aprílový žertík italských rosniček. Po krátkém hledání jsme díky mé perfektní italštině dorazili do oblasti Coltura a po pár chladnějších dnech se zdálo být vedro nesnesitelné. Slunce páliło až nepříjemně, na bílém vápně se bez tmavých brýlí takřka nedalo lézt a naše skupina se okamžitě rozptýlila po

oblasti, která má všechna mastňácká nej. Velké parkoviště, jižní orientace, nástup do stěny 1 minuta, dvojdélkové cesty a picnic plac se stoly, lavicemi a tekoucí vodou. Na to, že byly Velikonoce, nebylo ani moc narváno a hezky jsme si zalezli. Až na to protivné vedro.

Na poslední den jsem hledal v průvodci nějakou oblast při cestě směrem domů. Nakonec padla volba na oblast Cartoon Network, což podle popisu měla být velká plotna s nejtěžšími cestami za 6a, v které by si zalezli úplně všichni z naší výpravy. V podstatě

Krásný den v Coltura

Zuzka v plotně

všechno sedělo, jen v průvodci nebylo uvedeno, že na Velikonoční pondělí vyrazí celé Trento do přírody na pikniky a na parkoviště pro 50 aut, přilehlé cesty a svahy nacpou asi tak 200 aut. Počáteční parkovací stres pokračoval, když nás Háša neomylně vedla přímo na piknikovou louku, kde vrčely motorové pily, létaly balóny a děti, ale naštěstí jsme jen prošli ten dav lidí a pohroužili se do ticha přírody vysoko nad Trentem. Skály byly asi 20 minut cesty od parkoviště a tak daleko, až na pár turistů, naštěstí žádný Ital nešel. Lezecká oblast Cartoon Network mně moc připomínala Sluneč-

ní plotnu u Radoňovic, jen místo pískovce to bylo vápno, odjištěné nýty. Výška tak deset metrů, ostré dírky, bočáky a rajbasy. A krásné počasí. Do nejtěžších rajbasů se hned udatně pustil Buchtík, aby nám ukázal svojí vytríbenou kocouří techniku. Postupně jsme si po něm rajbasové 6a zkusili všichni a bylo to opravdu lezení pro kocoury s drápkama. Jen Šalotka to přelezla poměrně snadno a pronesla něco jako: "Hmm, dobrý". Plotna byla jako dělaná na to, aby si tady zkusili lezení na prvním opravdu všichni, a tak Háša končila náš výlet vyvedením cesty za 5b a Zuzka Bechyňová vyvedla svoje první outdoorové 6a.

Epilog

Několik lezců na jaře 2018 udělalo jen malý krok pro lidstvo, ale velký krok pro lezce. A o to šlo.

Jarního Arca 2018 se zúčastnili: Broněk, Šiša, Broník a Davídek Bandasů, Luděk, Háša, Fanda, Hynek a Bára Urbanů, Buchtík Zabi-ják, Šarlota Dušková, Rost'a Kojecký, Alice Eimová a příležitostně Pavel Petrák s Janou a Ondráškem.

Broněk

Horokroužek ...

Bohouš Dvořák

Ahoj!

Každý čtvrtek je mládež z Horokroužku v Perštejně. S radou i jistěním pomůže Broněk i Ota.

Bohouš

Co, kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v dubnu 2018

Pavel „Párek“ Suchopárek

- 1 - 2.4. Aprílový žertík si na horoklubáckou výpravu ve složení Bandasky, Urbani, Buchtík Zabiják, Šarlotka a Rost'a Kojecký s Alicí připravilo italské počasí. Skok z 12 stupňů na 23 odnesli spálenými plešemi Broněk a Lud'a v lezecké oblasti Coltura. Poslední lezecký den na italském tripu strávila horoklubácká výprava vysoko nad Trentem v oblasti Cartoon Network. Bylo vylezeno několik malých kroků pro lidstvo, ale velkých pro začínající lezce.
- 1.4. - 2.4. Hafi s Pět'ou se toulají na skialpech krkonošskou pahorkatinou.
- 3.4. Na Bořeň se nechal vytáhnout (moc práce to nedalo) Blažič Bažič, a to Easym (Snadným), předsedou a Verčou.
- 4.4. Blažič Nabosochodič došmajdal až k Safírové hlavě, kde se věnuje kamenolezení.
- 8.4. Pískařskou sezónu zahájily Bandasky takřka zimním přelezem cesty Zlaté písky na Zlatou stěnu v Tisé. Pak následoval ústup do Refugia.
- 9.4. V Kotvině působí Ludvík Kostkatej s Vítlem v Chomutovské cestě.
14. - 15.4. Blažič a Renča Prckaodevzdaliči pospíchají na skály do Perštejna užít svobody a polízt.
- 14.4. - 15.4. Nepočítaně účastníků se cvičilo v používání gumy, textilu o podobných horolezeckých pomůcek na Jarní metodice Horoklubu v Perštejně. Při té příležitosti bylo i něco vylezeno na Skalkách a Hlavním Masívu. Letoš, inspirován filmem Texaský masakr motorovou pilou, prosvěttil okolí Věže a zároveň se snadno spočitatelné množství dobrovolníků věnovalo sběru odpadků, odvětvování a odmechování. Broněk si konečně vylezl pro Horezdar v oblíbené V.z. na Staronovou!
- 14.4. V Petrohradském Josemitu ramenici a další v neskutečném azúru zdolávají předseda, Verča, Svinařici, Blagodan a další.
- 18.4. Při procházce po Čapím hřebeni v Teplických skalách zaujala kulatá vrcholová krabice Broňka natolik, že vystoupil solo na vrcholy Holoubata, Holubice a Havran. Že na tyto vrcholy platí do května zákaz lezení, zjistil až poté, co se pečlivě zapsal do vrcholové knihy, včetně příslušnosti k Horoklubu. I negativní reklama je reklama. Děkujeme. Ludva Kostkatej se skřítkem Vítkem lezou v hvozdech na Alberských skalách a na Jeptišce.
19. 4. Hafi s Pět'ou se seznamují se s lezením v Perštejně a je to náročný.

Párek se Zuzkou přelézají asi všechny směry na Safírové hlavě.

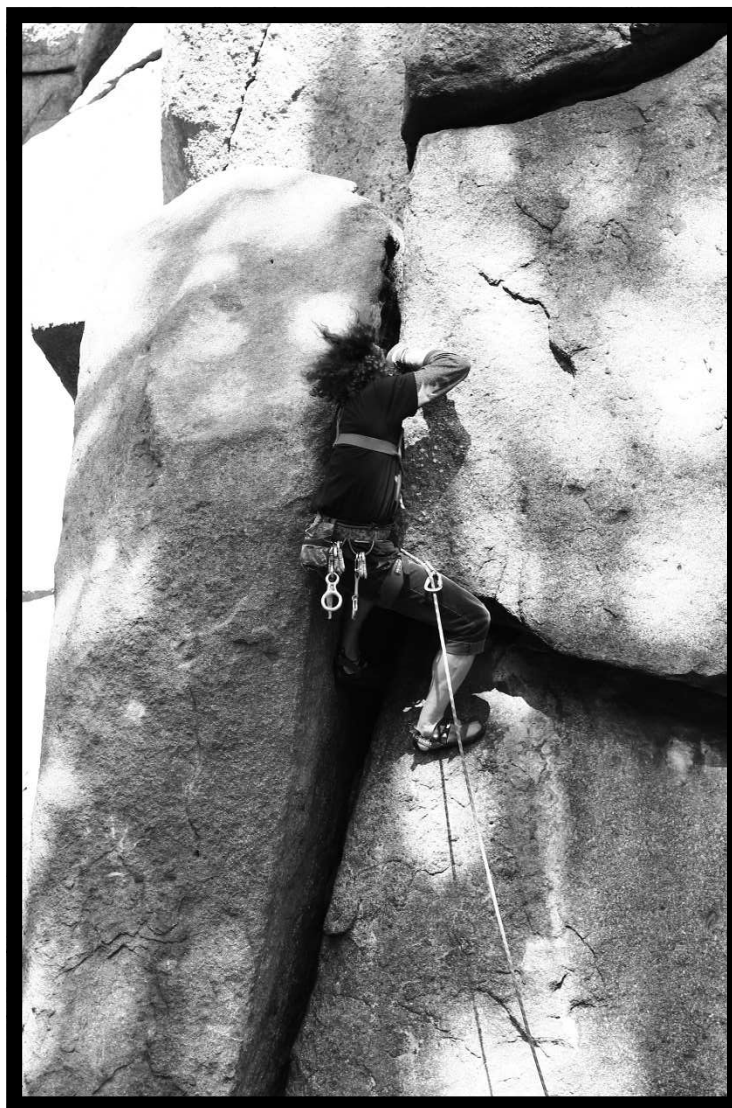
19. - 22.4. Skialpový výstup na Grossvenediger Buchtík Zabiják, Šarlota a dalších 7 převážně Pražáků. Jeli do zimních hor a zastihlo je spíš léto. Adrenalin nebyl jen výstup, ale spíš návrat přes tající jezero. ☺

20. - 21.4. Test komínového lezení provedli v Tisé Broněk s Lubánem. Test proběhl úspěšně, ne považuje - li se Jířou Broňkovi seshora hozené lano za neúspěch.

Tréninkem dobře připravení Broněk s Lubánem vystoupili pětidélkovou Schusterweg, III. saské stupnice, na Falkenstein. Povzbuzení úspěchem vylezli ještě komínovou Kappmeierweg na Talwächtera v Rathenu.

20.4. V Žihli před Padáním padají Ludvik Kostkatej s Euny.

21.4. Ota s rodinou a ferrata Lužická spojka, Vaňov - Ústní n/L
Sólo na Sněžníku provozuje Ludvik a poté odjíždí na svatbu.

- 22.4. Ota s Radkou a dětmi z horokroužku působí na Bořeni.
Blažičova family s Dickem operují poprvé na písku v Tisé a fakt to šlo napoprvé nad očekávání.
- 25.4. Po několika perštejnských perlách se druhý den nemohou Hafi s Petrem ani hnout. A tak se nehýbají.
- 27.4. - 1.5. Jarní Frankenjura s děčínsko-ústecko-chomutovskou grupou se povedla po všech stránkách. Hafi a Petr.
- 27.4. Večerní Bořeň po práci - Ludvik, Slíva, ségra Éliška a její kamarádka Veronika - 120m vylezeno za chatou
- 29.4. Kompletní Bandasky vyrazily do Perštejna, kde asi dvacítká saských lezců zhatila Šišky plány na odpočinek od jazyka německého a činnosti překladatelské.
Na Bořeni pro změnu působí Ludvik se Slivkou. Lezou údolku na Skautskou a přes Biskupskou stolicí n.v.

